

senstkommissionernes udenfor Kjøbenhavn. Jeg antager imidlertid nok, at man vilde finde ud deraf selv uden nogen udtryffeligt Bestemmelse, og det, hvorvidt jeg vilde stille Ændringsforslag derom, vil bero paa, om der i Dvrigt er nogen Grund til at lade Loven gaa tilbage til Landstthinget. Dette ser jeg ikke, at der er, medmindre man ikke kan rette det urigtige Citat, som findes i § 22 uden igjennem et Ændringsforslag. Der er nemlig i § 22, hvor der er givet Bestemmelser om denne Oversynskommissions Fremgangsmaade som Overinstants i Segnsager, sagt, at der forholdes med Sagernes Indankning for og Behandling ved Oversynskommissionerne efter de Regler, der ere givne i Lov af 30te December 1858 om Landvæsenkommissioners og Overlandvæsenkommissioners Sammensætning, og Forretningsgang m. m. i Forbindelse med nærværende Lovs § 26; det er imidlertid, hvad der let vil falde i Minde, ikke § 26, der burde være citeret, men § 27. Kan dette rettes uden videre af Bureauet, saa tror jeg ikke, der er nogen Grund til i Dvrigt at stille Ændringsforslag til denne Lov; kan det derimod ikke rettes, skal jeg tage det Andet med.

L. C. Larsen: Jeg kan meget gjerne give den ærede sidste Tale Ret i hans Bemærkning om, at Ordet „Oversynskommission“ maatte ikke er saa passende en Benævnelse, naar man tænker sig andre Sager end netop de her foreliggende behandlede ved saadanne Kommissioner, men paa den anden Side vil han vistnok ogsaa give mig Ret i, at „Landvæsenkommission“ er et Udtryk, som i Kjøbenhavn har en mindre passende Anvendelse, da det egentlig ikke er Landvæsenssager, der er Tale om. Hvad nu Sagen selv angaar, om Landvæsenkommissioners Benyttelse i Kjøbenhavn, da har jeg paa Grund af min Embedsstilling tidligere haft Leilighed til paa det Næreste at gennemgaa disse Forhold, og det har ikke været mig muligt at finde andre, hvori der kunde være Tanke om at anvende Landvæsenkommissioner, end de to Sager, der ere nævnte i Motiverne, nemlig mindre Vandløb, tiær saadanne, som

maatte have Interesse for Nabofoguenene, og dernæst Strandsynssager; men med Hensyn til begge disse Sager er der jo i Lovgivningen udtryffelige Bestemmelser om, at Landvæsenkommissionens Kjendelse er endelig, ikke kan indantes for Overlandvæsenkommissionen, og saaledes vilde altsaa en Henvisning til den øvrige Lovgivning om Landvæsenkommissioner vistnok være aldeles upraktisk. Men for Dvrigt skal jeg gjerne indrømme, at det ikke kunde staae noget, om man havde henvist til denne Lovgivning i det Hele, og man vilde jo, da man har Landvæsenkommissærer i Kjøbenhavn, ogsaa meget let kunne sammensætte en Overlandvæsenkommission uden særskilte Forrifter derfor, idet det jo er Kongen, der udnævner Formanden, og Indenrigsministeren, der udnævner 4 Landvæsenkommissærer, muligen ogsaa et teknisk Medlem; men jeg tror ikke, at der er nogensomhelst praktisk Anledning dertil, og jeg skulde finde det rimeligt, om denne Lov kunde passere, uden at vende tilbage til Landstthinget. Imidlertid er der jo, hvad jeg selv har overset, ganske rigtig gjort opmærksom paa, at der er indløbet en Feil i § 22 derved, at der i Landstthinget er blevet indskudt en ny Paragraf, uden at man har været opmærksom derpaa ved § 22. Det er en Paragraf, der i Landstthinget har givet Anledning til en hel Del Tale og Sagens Tilbagevisning til Udvalget, men man har alligevel glemt dette enkelte Punkt. Jeg ønskede meget gjerne at høre den ærede Formand udtale sig om, hvorvidt det kunde gaa an uden videre at rette denne Feil, som er saa aabenbar.

Formanden: Efter Foranledningen til den Unoagtighed, som er påvist, er der ikke Noget til Hinder for i Genhold til tidligere Praxis at rette den uden et Ændringsforslag.

Sagb: Der er kun eet Punkt i det foreliggende Lovforslag, som foranlediger mig til at udtale mig i en Sag, som jeg ellers ikke føler mig kompetent til med nogen særlig Sagskundskab at forhandle, og det er den Bestemmelse i § 22, som nys har været Gjenstand